

“Els grups dels 90 teníem un punt de gamberrisme que avui no detecto”

Feia molts anys que el record explícit de les cançons de Sau no eren presents en les vostres actuacions. Què us ha mogut a preparar el concert del dia 13 de juny per a recordar els vint anys d'*El més gran dels pecadors* (1992), un dels treballs de més èxit de Sau?

—Va ser casual. Sopava amb uns amics i em van recordar que feia vint anys d'*El més gran dels pecadors*. Sau va fer discos molt recordats, però, probablement, va ser amb aquest que ens ho vam passar millor durant el procés de creació, l'enregistrament i la gira. Va ser un disc màgic. Tinc un record brutal de cada concert, de cada instant. I vaig decidir de fer un espectacle monogràfic a Barcelona i en alguns municipis més, però no gaire extens perquè acabem de tancar una gira de disset concerts en sis mesos amb la Taverna de l'Old John.

—Es pot interpretar com un homenatge a Carles Sabater més que no pas als vint anys d'*El més gran dels pecadors*?

—No, perquè fa temps que la meua relació amb en Carles ha deixat de ser pública i ha passat a ser exclusivament privada. L'homenatge públic ja l'hi vam fer en el seu moment. En Carles és present a cada concert, a cada assaig. Aquest concert el plantejo com un recordatori d'un gran període que vam viure fa vint anys, un disc important que ens va marcar —se n'han venut més de 100.000 còpies—, un munt de gent del país ens ho vam passar superbé fent aquell disc. I encara ara recordem moments fantàstics, collonuts.

—Serà inevitable que el públic tingui present Carles Sabater. La seva veu ha quedat associada a

'El més gran dels pecadors' (EMI, 1992) va vendre 100.000 còpies i va catapultar els Sau al selecte club dels grups de masses. Vint anys després, Pep Sala (Vic, Osona, 1960) ofereix un espectacle al teatre Artèria Paral·lel el dia 13 de juny per a commemorar una època “fantàstica” de producció i gires amb aquest treball que van durar gairebé dos anys.

moltes de les cançons emblemàtiques d'aquest treball.

—Sí, hi estic d'acord, però no és un concert d'homenatge públic. De vegades sembla que la cosa més important que va fer en Carles va ser morir-se... La cosa més important és que va ser un professional increïble, un cantant increïble i un ésser humà brutal. Som un país que tenim molta tendència a mitificar les persones quan ja no hi són. Ara bé, en Carles hi és en tot moment. Encara que públicament no en parlem, tots els qui el vam conèixer i hi vam treballar el recordem diàriament.

—Ofereireu totes les cançons d'aquell treball, o hi haurà sorpreses?

—Serà cent per cent d'aquella època, però no serà cent per cent aquell disc, ni tampoc no farem tot el disc sencer, perquè hi ha cançons d'aquell treball que ara són fora de context. “El tren de mitjanit”, que va ser un dels temes més populars, hi serà, i també temes com ara “Glòria” o “Poemes i promeses”, una cançó que vaig escriure pensant en en Carles. Serà un concert per a recordar aquella època i les sensacions que vam tenir durant el procés de creació del disc. A més a més, al concert hi col·laborarà, entre més, el percussionista Gerry Duffy, que ja va participar en el disc original.

—De fet, els anys 90 varen ser l'època daurada del rock en català. Dues dècades després, assistim a una nova eclosió de la música en català amb grups ja molt mediàtics com els Antònia Font, els Manel o els Amics de les Arts. S'albira una altra època daurada?

—Malament, si es repeteix aquella època! Ara s'ha de fer una altra cosa, s'ha de generar una altra mena de boom. No és comparable aquell moment amb l'actual, perquè la societat d'aleshores és diferent de la d'avui. El tipus de música que fèiem els grups d'aleshores tenia un component més de rock&roll en tots els sentits, teníem un punt de gamberrisme que avui no detecto. Per a fer les mateixes coses que vam fer nosaltres, no valdria la pena. Ara els grups són diferents, i també la societat.

—Sau, Sopa de Cabra, Sangtraït, Lax'n'Busto i Els Pets contenien un missatge social i —molt especialment en el cas de Sau— de país. Això és el “gamberrisme”? Els grups d'avui no tenen tant de discurs?

—En general, els falta una mica de compromís social, però ja sortirà.

—Quina classe de música necessita ara la societat catalana?

—Suposo que la que es fa ara, perquè és la que la gent consumeix, i encara que ara els grups més mediàtics no es mullin gaire, ho acabaran fent. El músic sempre té un compromís amb la societat, i acabarà aflorant, perquè la societat canvia, passen coses i hi ha sacsejades.

—El 1991 es va fer un concert col·lectiu al Palau Sant Jordi amb tots els grups, i es va batre rècord europeu d'assistència. Ara, en Pep Sala reviu Sau en un concert, els Sopa de Cabra omplen tres palaus... Hi ha nostàlgia, clarament.

—Sopa de Cabra és un dels grans grups de la història del rock en català, i me n'alegro moltíssim. És fantàstic que hi hagi nostàlgia d'aquella època. És collonut que passi això! Hi ha una època de la teva vida, generalment l'adolescència, que escoltes una música i et queda tatuada per sempre més. Qui no s'emociona quan escolta de nou aquelles cançons?

—Després de la petita gira d'*El més gran dels pecadors* fareu una aturada indefinida. Què ho fa?

—Estic lesionat. Fa dos anys que tinc tendinitis, ho he anat trampejant com he pogut, però el metge m'ha recomanat una aturada, perquè, si no, hauria de passar pel quiròfan. I per una vegada a la vida, he decidit de fer cas del metge...

—Quan us recupereu, tornareu de segur, doncs.

—I tant! Només he decidit de fer una mica de bondat, i el més fotut per a una tendinitis són els concerts.

—I què fareu, mentre no prepareu concerts?

—Faig moltes coses relacionades amb el món de la música, a banda de tocar. Per exemple, creo bandes sonores, i ara treballo amb la banda sonora de l'adaptació cinematogràfica de *Terra Baixa*, que em fa moltíssima il·lusió. També em dedico a produir grups que comencen. Ah!, us puc assegurar que s'aproxima un futur esplèndid per a la música en català. Us recomano un grup, Crator, de les terres de l'Ebre.

—I la segona gran passió, la gastronomia.

—Ep, però no sóc cuiner! M'agrada la gastronomia, gaudir-ne. Durant els últims temps també he col·laborat en alguns documentals sobre gastronomia, i amb un petit grup de persones ens hem embrancat en una web, www.artencunia.com, centrada no pas en la crítica gastronòmica sinó en la valoració del producte. Tots coneixem els grans cuiners, però també és important de conèixer el pagès que té cura

L'INDI MUSIC

dels tomàquets i li surten excel·lents, el pescador de marisc que té la preocupació que l'any vinent n'hi torni a haver i no perjudicar l'entorn, el pagès de Xerta que conserva una varietat de taronges que no es troben a les superfícies comercials perquè no són prou boniques, etc.

—Voleu pujar l'autoestima gastronòmica del país?

“Per mitjà de la gastronomia també t'adones del perquè dels Països Catalans”

—Això mateix, i hem de conèixer també productes de la nostra terra que sovint ens passen desapercebuts. Perquè els catalans ja ho tenim, això, que ens agrada anar molt a Bali però desconeixem que, per exemple, a les terres de l'Ebre tenim uns productes tan estranys i sofisticats com l'anguila i les ortigues de mar. I també m'apassiona aquest punt de connexió amb el País Valencià a través de la gastronomia. T'adones del perquè dels Països Catalans, tot és una sola cosa que va evolucionant. Els suquets de l'Empordà van baixant i es converteixen en els romescos de Tarragona per l'ametlla i l'avellana, i més avall es converteix en l'allipebre... És collonut, som un país!

Gemma Aguilera